herdenkt (18 december); De Kleine Rots (5 augustus); en het belangrijkste, het eilandfeest van de Virgen de la Peña (derde zaterdag in september). Tijdens dit laatste feest komen gelovigen van over het hele eiland om hulde te brengen aan de beschermheilige van Fuerteventura .

Normaal eindigt het wandelpad aan de kapel maar wij zijn doorgegaan tot het volgende dorp. Evenwel zou ik het niemand aanraden om dit te doen omdat er niet echt een wandelpad is en je over ruig terrein jouw weg dient te zoeken.

Maandag 20 januari 2025

- Wandeling : Luswandeling door het verlaten achterland van de westkust
- Gebied : Puertito de Los Molinos
- Afstand : 13 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 5 uur

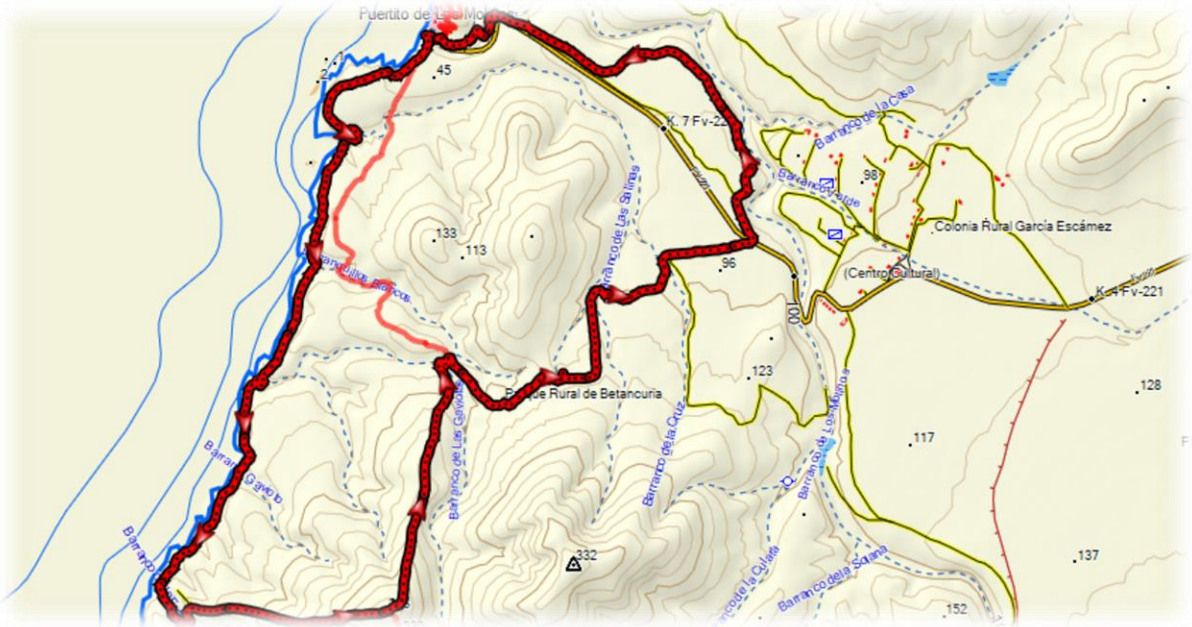

Ongeveer halverwege de westkust van Fuerteventura ligt een door de toeristen nog onontdekte parel: Los Molinos, of El Puertito zoals het dorpje lokaal ook wel genoemd wordt.

Met nog geen twintig permanente bewoners is Los Molinos eigenlijk meer een gehucht dan een dorp. Omdat er wel sprake is van een duidelijke kern, inclusief straten, wordt Los

Molinos als een dorp beschouw. En wat voor eentje. Dit is een pittoresk dorpje zoals je die in boeken tegen zou kunnen komen. Een afgelegen charmante plek waar de tijd helemaal stil lijkt te staan.

Welcome

Op het moment dat je de FV-221 afrijdt en in Los Molinos terecht komt, dan zou je op basis van wat je ziet niet in kunnen schatten in welk jaar je je bevindt. Het zou 2025 kunnen zijn, maar evengoed zou je je in het jaar 1985 kunnen bevinden. Niets wijst erop dat je in het

heden bent. Eenmaal in het plaatsje gearriveerd viel ook de dekking van het mobiele netwerk weg. Dus, ook hierdoor, krijg je het gevoel dat je echt terug in de tijd bent.

In het dorp staan enkele huizen en één restaurant. Vanaf het terras van deze horecagelegenheid heb je een fantastisch uitzicht op de grote bezienswaardigheid van Los Molinos: het strand en de zee. Het hangt af van het moment dat je Los Molinos bezoekt

welke variant van het strand je te zien krijgt. Meestal zie je alleen maar grote zwarte keien die door de ruwe zee flink heen en weer gerold worden. De soms flinke golven die op het strand en de kade van Los Molinos beuken zijn een ware attractie.

De eerste kloof die we doorkruisen is de Barranco de la Cruz die we een tijdje volgen door de droge bedding.

Al snel komen we in de Barranquillos Blancos (de witte kloven) waar we ons vergapen aan prachtige, witte, rotsmassieven.

Hier kunnen we al eens door een gapend gat kijken.

Enkele geiten lopen soms een stukje met ons mee. Geiten zijn in staat om zich in sobere omstandigheden heel goed te handhaven en voort te planten. Daarom werden zij vroeger vaak

door arme mensen gehouden, in plaats van koeien. Geiten eten graag gras, kruiden, groenten, plantenscheuten, bladeren en boomschors. Een geit is en herkauwer.

Dikwijls wordt een geit aanzien als een gems maar het zijn twee heel verschillende dieren. De gems is net als de steenbok verwant aan de geit, maar er zijn grote verschillen. Ten eerste is de gems niet

alleen familie van de geit, maar ook van de antilope. Ook is hij kleiner van stuk en heeft minder imponerende hoorns. Deze geitachtige kun je al vanaf zo'n 1000 meter hoogte tegenkomen.

Beide geslachten dragen horens, maar die van het mannetje zijn groter dan die van het vrouwtje. De hoorns zijn maximaal 32 cm lang. Ze staan recht omhoog maar buigen aan het

eind als een haak naar achteren. Mannetjes worden zwaarder dan vrouwtjes. Een mannetje heeft een lichaamsgewicht van 35 tot 50 kilogram, een vrouwtje tussen de 30 en 40 kilogram.

Gemzen eten in de zomer allerlei plantaardig voedsel, als grassen en kruiden, knoppen, naalden, schors en twijgen. In de winter voeden ze zich met mossen en korstmossen. Het zijn

dagdieren, die in de middag rusten. Vrouwtjes en hun jongen leven in kuddes, die uit wel honderd dieren kunnen bestaan. Mannetjes leven voornamelijk solitair, behalve in de bronsttijd.

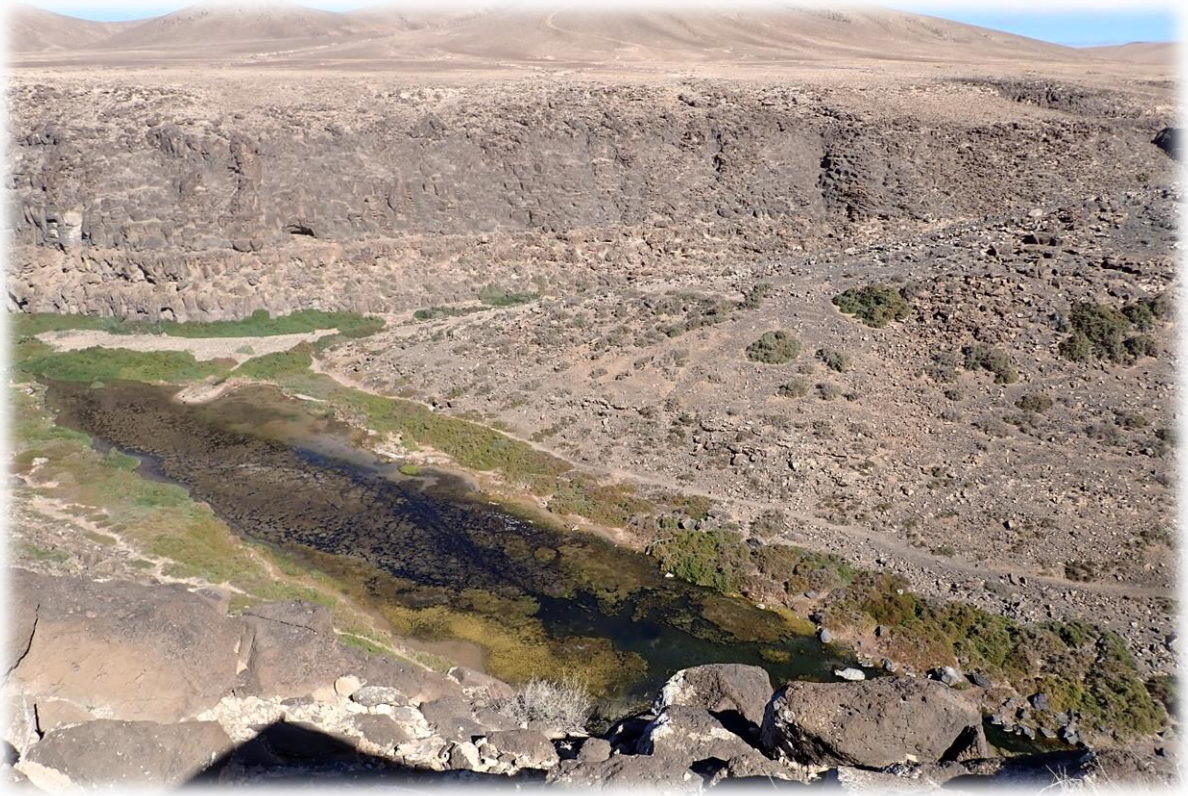

De gems kan zo'n tweeëntwintig jaar oud worden in gevangenschap en vijftien tot zeventien jaar in het wild. Belangrijke natuurlijke vijanden zijn de Lynx en de wolf. Het zijn

behendige klimmers, die eenvoudig van rots naar rots springen. In de zomer en de herfst leven ze voornamelijk op alpenweiden rond en boven de boomgrens.

Dinsdag 21 januari 2025

- Wandeling : Uitzichtrijke wandeling aan de oostrand van het centraal bergmassief
- Gebied : Betancuria
- Afstand : 11 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 5 uur

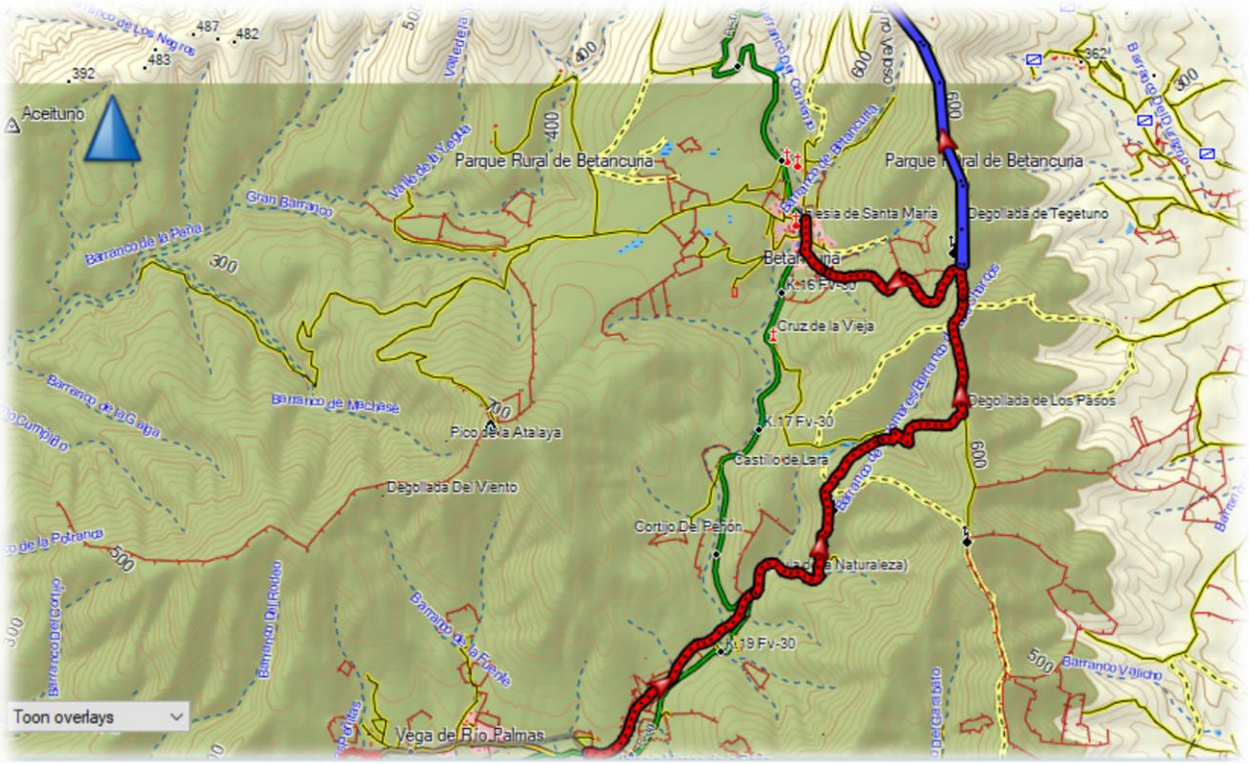

Vlak voordat je Betancuria bereikt via de weg FTV-30, vind je dit uitkijkpunt waar je het noorden van het eiland en de vallei van Betancuria kunt bewonderen. Het uitkijkpunt wordt gedomineerd door twee bronzen beelden van 4,5 meter hoog, Guise en Ayose, die de koningen voorstellen die over

Fuerteventura heersten voordat het eiland in 1402 werd veroverd. Guise en Ayose bestuurden respectievelijk het noorden en het zuiden van het eiland, dat in twee koninkrijken was verdeeld - Maxorata en Jandía - door een muur die zich mogelijk op deze plek bevond. De beelden zijn gebeeldhouwd door Emiliano Hernández.

De naam ‘Canarische Eilanden’ kan gelinkt worden aan het Latijnse *Canariae Insulae*. Dit betekent *hondeneilanden.* Over waaróm de eilanden zo genoemd werden bestaan meerdere verklaringen: één

verklaring is dat er op het eiland veel grote honden leefden. Een andere is dat met ‘honden’ eigenlijk de zeehonden bedoeld werden die vroeger rondom de eilanden leefden. Een derde verklaring is dat de oorspronkelijke bewoners, de Guanchen, honden als heilige dieren beschouwden.

Het wapen van de Canarische Eilanden, dat ook te vinden is in het midden van de vlag, toont nog steeds twee honden.